

[Hanno Budtz.]

esse deri, således at Danmarks radio skulle forpligtes til at bevare båndoptagelser og andre former for gengivelse af radio- og TV-udsendelser. Jeg vil også her lægge vægt på ved lejlighed at få en lovgivning, der klart tager stilling til spørgsmålet om ansvaret for udsendelserne i radio og fjernsyn.

Men forslaget prætenderer jo også blot, som det fremgår af bemærkningerne, at være en slags huskeseddel, og det er jo meget beskedent i sig selv, at det bemærkes. Jeg kan da blot bekræfte, at vi fortsat er villige til at gå ind i et positivt arbejde på ethvert område, der kan være egnet til at beskytte borgernes og privatlivets fred.

ib Thyregod: Det er allerede nævnt, at det forslag fra socialistisk folkeparti, som her foreligger til behandling, tilsyneladende svarer til det forslag, som det radikale parti tidligere har fremsat. Men ser man nøjere på disse to forslag og gennemgår dem, vil man se, at forslaget her i virkeligheden går langt videre på en række punkter, og efter min opfattelse går det for vidt; det bærer præg af ikke at være tilstrækkelig gennemtænkt på forskellige punkter, som nævnes, og jeg skal blot kort komme ind på dette ved gennemgang af de forskellige punkter.

Principielt vil jeg sige, at det berører et meget vigtigt problem, dette med privatlivets fred eller, som det siges: borgernes frihed og fred, og det er et område, som kun i begrænset omfang har været gjort til genstand for lovgivning. Vi har jo straffelovens regler, vi har andre bestemmelser, f. eks. presseloven og presselovens berigtigelsesinstitut, men der er områder her, som der også peges på, som savner lovgivning, og som derfor har været genstand for en sagkyndig behandling, f. eks. på det nordiske juristmøde, på et møde i International Commission of Jurists i Stockholm for nylig og endvidere også ved behandling i Nordisk Råd. Det er altså både vigtige og komplicerede områder, som man her kommer ind på med disse punkter, men man berører

kun en del af de problemer, som kommer ind under det, man kan betegne som privatlivets fred.

Det første punkt i forslaget vedrører problemet om de såkaldte kartoteker. Vi har i sin tid, i 1964, haft en debat, hvor vi behandlede disse spørgsmål, og hvor vi samtidig nedsatte dette kontroludvalg, som skulle føre kontrol med disse kartoteker og påse, at de ikke blev misbrugt. Der var bred enighed om, at det af sikkerhedsmæssige grunde var nødvendigt, at man havde denne efterretningstjeneste, og dette synspunkt har vi stadig, men vi mener på den anden side også, det kan være rigtigt, at man fortsat overvejer spørgsmålene: er der den tilstrækkelige kontrol? Er der misbrugsmulighed? Det er et meget omfandligt område, vi kommer ind på, når vi behandler problemerne under punkt 1 og punkt 2 i forslaget.

Det tredje punkt i forslaget drejer sig om oplysningsbureauerne. Men ét er, at der skal føres en vis kontrol med oplysningsbureauerne, således som man tidligere har været inde på det i forskellige spørgsmål, et andet er, at man, som det siges her, vil forbyde enhver form for oplysningsbureauvirksomhed. Jeg ville betragte det som meget uheldigt, hvis det skulle blive gennemført, idet det er givet, at oplysningsbureauer opfylder en samfundsmæssig funktion inden for erhvervslivet. Jeg behøver blot at nævne de mange tilfælde af kreditbedragerier, hvor det jo netop er vigtigt, at man får kendskab til, at det er personer, som er insolvente, der optræder; i mange tilfælde vil de jo optræde, som om de var særdeles velhavende, og derigennem ville de have mulighed for at udøve bedragerier, hvis der ikke netop var den kontrolmulighed, som findes gennem oplysningsbureauernes virksomhed. Det er derfor nødvendigt, at vi har disse muligheder for at forhindre berigelsesforbrydelser, som ellers ville komme i større omfang, end det sker i øjeblikket. Dette forhindrer naturligvis ikke, at der kan forekomme tilfælde, hvor oplysnings-